

ascundea devreme în spatele nopții polare, fără să-i pese că wildul, în absența luminii dătătoare de viață, devenea tot mai rece și mai sălbatic.

Și totuși, la marginea pădurii de molid, pe malurile înghețate ale apei, doi bărbați se încumetau să înfrunte vitregia

iernii, însoțiți de șase câini înhămați la o sanie. Se îndreptau spre Fortul McGurry, cărând, într-o cutie lungă de lemn, un tovarăș răpus de îngheț. Mergeau abătuți,

fără să vorbească nimic. Unul din ei, Bill, părea foarte neliniștit și, când un urlet prelung, venit din urma lor, săgetă

În timpul zilei vâna, iar seara puii aveau lapte din belșug. După o lună însă, peste wildul înghețat se abătu foametea, iar puii se stinseră unul după altul. Ultimul abia mai răsufla atunci când lupoaica găsi din nou hrană. După încă o lună, ieși din vizuină împreună cu mama lui și porni încrezător să exploreze lumea. Puiul de lup descoperi cum să se ferească de umbra înaripată a șoimului, care coboară într-o clipă asupra prăzii, cum să lase în pace nevăstuica iute și sângheroasă, cum să tacă dacă prin preajmă trece vreun râș și cum să vâneze veverițe sau potârniche albe.

Într-una din zile, în timp ce colindau

pădurea în căutare de hrană, puiul și lupoaica dădură peste oameni. Se întâlniră cu ei din întâmplare și primul impuls al lupoaicei fu să o ia la goană. Se opri însă brusc atunci când un bărbat strigă:

— Kiche! Aici!

Lupoaica se ghemui la pământ și oamenii se apropiară de ea. Îl recunoscu